

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Fkf.II.81/2014/9.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2014. március 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2014. március 18-án kihirdette a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2013. október 31. napján kihirdetett 19.Fk.572/2011/31. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

I.r. vádlott sértett sérelmére elkövetett cselekményét testi sértés büntettének kísérleteként (1978. évi IV. törvény 170. § (1), (2) bekezdés);

Fk. II.r. vádlott elleni cselekményét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (2) bekezdése szerinti bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének minősíti.

Fk. II.r. vádlott fiataikorúak fogházbüntetését 10 (tíz) hónapra enyhíti.

Megállapítja, hogy I.r. vádlott a szabadságvesztés büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 2000 (kettőezer) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet az állam visel.

Fk. II.rendű vádlott személyazonosító okmányának száma:

.

I n d o k o l á s :

A Debreceni Törvényszék I.r. vádlottat testi sértés büntette (1978. évi IV. törvény 170. § (1), (6) bekezdés), testi sértés büntette (Btk. 170. § (1), (2) bekezdés) és garázdaság vétsége (Btk. 271. § (1) bekezdés) miatt 2 év 10 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra;

Fk. II.r. vádlottat a fenti törvényhelyek szerint bűnsegédként elkövetett testi sértés büntette, bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete és garázdaság vétsége miatt 1 év 4 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett fiataikorúak fogházára ítélte.

Megállapította, hogy a fiatakorú a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll. Kötelezte továbbá a vádlottakat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a kihirdetést követően egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlottak terhére, súlyosítás érdekében. A tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint a fellebbezési nyilatkozat a következő: „fellebbezést jelentek be mindkét vádlott vonatkozásában, a büntetés súlyosítása érdekében, a kiszabott börtönbüntetés és az fk. fogházbüntetés magasabb tartamban történő megállapítása érdekében” (31.sz.jkv.16.o.). Az ügyész perbeszédében fk. II.r. vádlottal szemben végrehajtásában felfüggesztett börtönbüntetésre tett indítványt (31.sz.jkv.8.o.). E nyilatkozatokból, valamint a 32. számú bírósági iratból megállapítható, hogy a II.r. vádlottra nézve is joghatályos a terhes ügyészi perorvoslat. A fellebbezés a büntetés próbaidőre felfüggesztését nem sérelmezi, csak a szabadságvesztés (helyesen fiatakorúak fogháza) tartamának felemelését célozza.

Másfelől I.r. vádlott enyhítés, védője az életveszélyt okozó testi sértéssel kapcsolatban eltérő minősítés megállapítása és enyhítés, fk. II.r. vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt, felmentés céljából terjesztettek elő jogorvoslatot.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.24/2014/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva mindkét vádlott büntetésének súlyosítását indítványozta. Álláspontja szerint a fiatakorú vádlottal szemben is csak szabadságelvonással járó büntetéssel érhetőek el a büntetés céljai. Ugyanakkor a tartam felemelésén túl a végrehajtás próbaidőre való felfüggesztésének mellőzésére kifejezett indítványt nem tett.

A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakat fenntartva mindkét vádlott büntetésének súlyosítását, I.r. vádlottnál a szabadságvesztés, fk. II.r. vádlottnál a szabadságvesztés és a próbaidő tartamának felemelését, egyéb részben a határozat helybenhagyását indítványozta.

I.r. vádlott védője perbeszédében részben vitatta az elsőfokú bíróság ténymegállapításainak helyességét is. Álláspontja szerint nem igazolható, hogy két ütést mért az I.r. vádlott sértett orrára, ezt ugyanis sem a személyi, sem a szakértői bizonyítás anyaga nem támasztja alá. Az orrot érte az ütés, ezt jelzi az orrból szivárgó végzés, kétséges azonban, hogy két nagyobb erejű ütestől nem tört el a sértett orrcsontja. Érvelése szerint a sértett nem teljesen álló helyzetből került úgy a földre, hogy fejét beütötte, erre utal a koponyacsont törésvonalának rövid volta. A nyomozó hatóság megsértette az eljárási szabályokat, amikor a felismertetésre bemutatást fényképek segítségével végezte el, mert lett volna lehetőség a konkrét személyek bemutatására is.

Több eseti döntésre hivatkozva kifejtette, hogy téves az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja, mely az eredmény tekintetében is szándékosságot állapított meg. Az életveszélyes eredmény vonatkozásában ugyanis csak az I.r. vádlott hanyag gondatlansága rögzíthető. Ugyanakkor a maradandó fogyatékoságot illetően még gondatlan bűnösség sem igazolható, tekintettel a sérülés olyan speciális anatómiai jellegére, melyre nézve még negligencia sem állhat fenn. A védő ezért, nem vitatva a másik két bűncselekmény minősítését, az életveszélyt okozó testi sértéssel kapcsolatban a jogi indokolás módosítását

tartotta szükségesnek, ezen túlmenően az ítélet enyhítését kérte a büntetés végrehajtásának felfüggesztése mellett, másodlagosan pedig a büntetés végrehajtásának részbeni felfüggesztésére tett indítványt.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta.

Fk. II.r. vádlott védője a védelmi fellebbezést módosítással, elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében, másodsorban a vádlott felmentése céljából tartotta fenn. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság oly mértékben nem tett eleget indokolási kötelezettségének, hogy az ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan. A védő a bizonyítékok értékelésére vonatkozó indokolást tartotta súlyosan hiányosnak. Előadása szerint a bíróság a bizonyítékokat csak felsorakoztatta, ismertette, de nem vetett össze egyenként és összehasonlítva. Lényeges bizonyítékokat nem vont értékelés körébe és arról sem adott számot, hogy a bíróság a vádat valósnak fogadja el, vagy sem. Ezen okok miatt elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére, érdemi felülbírálatnál a vádlott felmentésére tett indítványt.

A fiatalkorúként vádolt terhelt nem kívánt felszólalni.

Az ügyészi fellebbezés nem, a védelmi jogorvoslatok részben alaposak.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan relatív hibát, mely az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Helyes és hiánytalan tényállást állapított meg, mely a Be.351.§ (1) bekezdés értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logikai szigorú szabályai szerint helyesen értékelte. Vizsgálta a vádlotti vallomásokat, a cselekményről közvetlenül és közvetve információt szerző tanúk vallomását, mint ahogy a tárgyi jellegű, okirati bizonyítékokat és a megalapozottnak tekinthető szakértői bizonyítás anyagát is. Nem tévedett, amikor a tényállást részben a terhelti beismerő vallomásokra, valamint különösen a sértetti oldal nyomozási vallomásaira és a fényképes felismerésre bemutatás adataira alapította. A személyi bizonyítás és a bizonyító eljárás alapján egyértelműen megállapítható, hogy I.r. vádlott volt az, aki megütötte mindhárom sértettet és életveszélyes sérülést okozott. Helyesen foglalt állást a bíróság Fk. II.r. vádlott cselekvőségéről is, mely szintén rögzíthető bírói bizonyossággal.

A védelmi perbeszédekben foglaltakra az ítélet az ítélet a 4. oldal 2.

bekezdésében nem kifejezetten az orr, hanem a fej megütését rögzíti. Nyilvánvalóan a sértett orra is sérült, azonban a lényeg az, hogy a fejet érte az ütés és emiatt esett el a sértett, nincs ezért jelentősége, hogy történt-e orrcsonttörés vagy sem. Megjegyzi egyébként az ítélőtábla, hogy a traumás koponyacsonttörés egyik tipikus klinikai tünete az orrüregből, a hallójáratokból, vagy a szájüregen át történő vérzés.

A felismertetésre bemutatás kapcsán megjegyzendő, hogy a Be. 122. § (1) bekezdés értelmében valóban az lett volna az eljárásjognak leginkább megfelelő nyomozási mód, ha konkrét személyekkel végzik az eljárási cselekményt, nem pedig fényképekkel. A törvényhely azonban lehetőség nyújt a fényképes felismerésre bemutatásra is. A nyomozó hatóság eljárása krimináltaktailag ugyan kifogásolható, de nem érinti a bizonyítás törvényességét, főként nem oly módon, hogy a bizonyítékot a Be. 78. § (4) bekezdése értelmében ki kellene rekeszteni.

Annyiban azonban kifogástalan volt a védői érvelés, hogy az életveszélyt okozó testi sértés vegyes bűnösséggel valósult meg, e körben a táblabíróság az ítélet jogi indokolásakor fejti ki álláspontját.

Fk. II.r. vádlott védője az indokolás nagyfokú hiányosságain keresztül vitatta a tényállás helyességét és a másodlagos perorvoslatban nyilvánvalóan a bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét is. A védelmi fellebbezés indokainak voltak ugyan alapos részei, azonban összességében nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal, hogy az ítélet olyan érdemi indokolási hibában szenved, mely a felülbírálatot kizárja. A védő a mérlegelésben foglaltakat tételesen kifogásolta, kitérve valamennyi lényeges személyi bizonyítékra. Annyiban egyetértett a másodfokú bíróság a védővel, hogy az ítélet mérlegelési része valóban nagyrészt a releváns bizonyítékok megjelöléséből és tartalmuk lényegének idézéséből áll, ami nyilvánvalóan nem helyes ítéletszerkesztés, főként a magasabb hatáskörű bíróság eljárásában, mert töretlen abban a bírói gyakorlat, hogy a vallomások idézése nem helyettesítheti a bizonyítékok egyenként és kölcsönösen történő értékelését. Az ítélet indokolása azonban nem csak a vallomások citálásából áll, hanem tartalmaz, ha sommásan is, olyan érdemi mérlegelést, mely alapján ellenőrizhető volt az elsőfokú bírósági ténymegállapítások helyessége. A bíróság ugyanis a lényeges személyi bizonyítékokat a megjelölésük mellett összevetette egymással, figyelembe véve a felismerésre bemutatás és az orvosszakértői bizonyítás adatait. Kétségtelen, hogy minden egyes átkötő, részecselekményt érintő eltérésre nem tért ki, de az nem is feladata az ítéletnek. Felhívja ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság figyelmét arra, hogy szükségtelen a vallomások jegyzőkönyvi szintű reprodukciója az ítéletben, ehelyett a bizonyítékok kölcsönös értékelésének logikus bemutatására kell törekedni oly formában, hogy igazolt legyen mindenki, így a laikus állampolgár számára is az elsőfokú bírósági döntés helyessége, azaz a szillogizmus logikai törvényszerűsége. A védelmi indítvány pedig abban a részben teljesen alaptalan, hogy nem dönthető el, a bíróság elfogadta-e a vádban foglaltakat vagy sem, mert a bíróság nyilvánvalóan a vád érveit fogadta el, amikor a vádlottak bűnösségét megalapozó tényállást rögzített.

A kifejtettek miatt alaptalan volt ezért a védő azon indítványa, mely az ítélet hatályon kívül helyezését célozta.

Az ítéletben foglaltaktól a vádlottak javára eltérő tényállás megállapítására és a felmentésre irányuló védelmi fellebbezés a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a

megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be. 351-352. §). Rámutat arra az ítéletábra, hogy a bizonyítási eljárást lefolytató és a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló, majd értékelő elsőfokú bíróság a ténybíróság. Főszabályként a másodfokú bíróság ítéletét az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Kivételt képez természetesen, ha az ítélet megalapozatlan, de jelen esetben a kifejtettek miatt ez nem rögzíthető. A másodfokú bíróság revíziós lehetőségei ténykérdésben szűkebbek, mint jogkérdésben, utalva arra is, hogy eltérő tényállás megállapítására kizárólag a vádlott javára, felmentés (részfelmentés), vagy eljárás megszüntetés (részbeni megszüntetés) esetén kerülhet sor. A formál logikának, a szillogizmusnak megfelelő, okszerű bizonyíték-értékelő tevékenységet, az elsőfokú bíróságnak az ítélethozatalhoz vezető, jelen esetben megalapozottnak ítélt gondolati folyamatát a másodfokú bíróság nem bírálhatja felül. A bizonyítékok felülmérlegelését a tényálláshoz kötöttség szabályai kizárják. Ezen okok folytán nem lehetett eredményes az eltérő tényállás megállapítását célzó fellebbezés.

A cselekmény elkövetése után, 2013. július 1-jén hatályba lépett a 2012. évi C. törvénybe foglalt új büntető anyagi jogi kódex (továbbiakban Btk.). Az ítéletábrának elsődlegesen ezért vizsgálnia kellett, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvényt, vagy az 1978. évi IV. törvényt (régii Btk.) kell-e alkalmazni (BH2005.377). A büntető törvénynek az időbeli hatályra vonatkozó előírásai szerint főszabályként a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Kivételt jelent, ha a cselekmény elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, mert ezen esetekben az új büntető törvény alkalmazásának van helye.

Bűnhalmazatban álló bűncselekmények esetén, mint jelen esetben a Btk. időbeli hatályának alkalmazása során elsődlegesen azt kell vizsgálni, hogy valamennyi vád tárgyává tett cselekmény az új büntetőtörvényi rendelkezés szerint is bűncselekmény-e. Amennyiben van olyan cselekmény, amely már nem az, akkor ennek jogkövetkezményét le kell vonni, és csak a többi bűncselekmény vonatkozásában vizsgálandó, hogy azokra összességében nézve az új rendelkezések enyhébb elbírálást tesznek-e lehetővé (BH2013.232, Kúria Bhar.II.1513/2012/9.). Szükséges ugyanakkor kitérni rá, hogy a kizárólag a bűnösséget megállapító ítéletben a büntetőtörvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezés egy vádlott tekintetében nem vezethet az elkövetéskor hatályos és az elbíráláskori büntetőtörvény kombinatív alkalmazásához (BH2010.264.II.)

Jelen ügyben megállapítható, hogy a vádbeli bűncselekmények büntetendősége nem szűnt meg az új törvényben, érdemben a büntetési tételek sem változtak, a felnőtt terhelte kihatóan annyi módosítás rögzíthető, hogy a szabadságvesztés generális minimuma 2 hónapról 3 hónapra emelkedett. Az új törvény e tekintetben tehát szigorúbb, mint ahogy abban a körben is, hogy az elkövetés idején még nem voltak hatályban a határozott ideig tartó szabadságvesztésre irányadó és a büntetési tétel középértékéhez igazodó tartamú büntetést előíró szabályok, melyek csak 2010. július 23-tól hatályosak a 2010. évi LVI. törvény 1. §-a által. Erre figyelemmel az új törvény annak ellenére nem eredményezhet enyhébb elbírálást, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó normák enyhültek. A

középmértékes büntetéskiszabási elv alkalmazása által ugyanis mindkét vádlottnál jelentősebb hosszabb tartamú büntetés kiszabása válna indokolttá. Ezen okok miatt a másodfokú bíróság egyetértve a törvényszék érvelésével, a főszabály szerint az elkövetéskor hatályos büntető törvényt alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és alapvetően helyes a bűncselekmények minősítése is. sérelmére I.r. vádlott részéről kifejtett cselekmény valóban az életveszélyt okozó testi sértés büntettét valósította meg. A bűnösség formájának meghatározása azonban téves, mely kihat fk. II.r. vádlott cselekményének minősítésére is. Az kétségtelen, hogy a fejre irányzott, nem csekély erejű ökölütés a testi épség megsértésére irányuló egyenes szándékot jelent I.r. vádlottnál. Az eszköz nélküli tettelegességre, az egyszeri ütésre, valamint arra tekintettel, hogy a koponyasérülést a sértett fejének a kemény aljzathoz való csapódása eredményezte, nem igazolható azonban, hogy az I.r. vádlott tudata átfogta az életveszélyes eredmény bekövetkezését. Az eredményre nézve, figyelemmel a töretlen ítélkezési gyakorlatra is, csak hanyag formájú gondatlansága állapítható meg az 1978. évi IV. törvény 14. § második fordulata szerint, ezért e vádlott vegyes bűnössége az idézett törvény 15. §-án alapul. A tényállásba foglalt cselekmény tipikusan vegyes bűnösségű a hosszú évek óta követett bírói gyakorlat szerint. Mindez a már felhívottak szerint érinti fk. II.r. vádlott cselekményét is. Az kétségtelen, hogy az I.r. vádlott általi erőszaknak, tettelegességnek pszichikai bűnsegéde, jelenléte nem vitásan erősítette társa szándékát, a sértetti oldalra pedig bénítóan hatott. Azt azonban nem láthatta át az I.r. vádlott ökölütései során, hogy a sértettek bármelyike, így köztük , életveszélyes sérülést szenvedhet. Mint sérelmére elkövetett cselekménynél, annyi bizonyosan rögzíthető, hogy a súlyos testi sérülés létrehozását tudata átfogta, a vegyes bűnösséggel megvalósult életveszélyt okozó testi sértés eredményét azonban nem láthatta előre. Arról nem tudhatott, amiről pedig nem tudhatott, azért felelősséggel nem tarthat. A kifejtettek miatt ezért a másodfokú bíróság a fiatakorú vádlottnak sérelmére elkövetett cselekményét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1), (2) bekezdése szerinti, bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének (súlyos testi sértés) minősítette. A súlyos sérülés létrejött, annak bekövetkeztébe a bűnsegéd belenyugodott, de sem az életveszélyes, sem a maradandó sérülés lehetőségét nem láthatta előre, ezért a súlyosabb eredmény terhére nem róható.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy a vádlotti ittasság folytán a terhelti tudattartalomra, az alanyi oldal elemeire is a tárgyi tényezők tükrében kellett következtetni (III.BED).

sértett sérelmére elkövetett cselekmény az 1978. évi IV. törvény 170. § (2) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntettének kísérletét valósította meg, melynek az I.r. vádlott tette, a II.r. vádlott pedig bűnsegédje. Az első fokú ítélet rendelkező része tévesen befejezett alakzatot rögzít az I.r. vádlottnál, ami azonban a súlyos sérülés létrejötte hiányában nyilvánvalóan kísérleti szakban maradt, ezt a másodfokú bíróság helyesbítette.

Törvényesen került sor az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott eseti döntésekre is tekintettel sértettel szemben kifejtett cselekvőségre figyelemmel a garázdaság vétségében is a bűnösség megállapítására. A sérülést nem szenvedett sértett elleni erőszakos, kihívóan közösségellenes magatartás önálló büntetőjogi értékelést igényel.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket alapvetően helyesen feltárta. A vádlotti támadás jellege valóban gátlástalan, azonban nem az orvul, hanem az útonálló formában való elkövetés súlyosít.

I.r. vádlottal szemben a bíróság tett arányos büntetést szabott ki, mely szükséges, de egyben elégséges a büntetési célok eléréséhez. Ugyanakkor a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az 1978. évi IV. törvény 47. § (3) bekezdésében írt törvényi előfeltételek fennállása folytán indokolt a terheltnek azon kedvezmény nyújtása, hogy a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra legyen bocsátható. Az ítélet tábla álláspontja szerint az alanyi oldalon különösen nagy nyomatékka a fiatal felnőtt, a 18. életévét alig meghaladott kor, a beismerő vallomás, az eljárásban jól érezhető megbánás, a cselekmény óta rendezett életvitele, a tárgyi oldalon pedig a terhére nem róható jelentős időmúlás különös méltánylást érdemelnek. Az általános megelőzés mellett a speciális prevenció is igen jelentős. A bűnhalmazat és a sértetti sérülés maradandósága a büntetés tartamának enyhítése, illetve a büntetés végrehajtásának felfüggesztése ellen szól, ugyanakkor a kifejtett indokok alapján a bíróság a végrehajtáshoz kapcsolódó rendelkezés enyhítését tartotta indokoltnak. Döntésekor figyelemmel volt a BH2000.45., BH2000.43., BH1999.400. és a BH1999.242. számú eseti döntésben foglaltakra, mely felsőbbbírósági határozatok megfelelő támpontot adnak a különleges méltánylást érdemlő körülmények helyes megítéléséhez.

A kiszabott büntetés túl enyhének nem tekinthető, ezért a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés sem volt alapos.

Fk. II.r. vádlott büntetése, tekintettel a legsúlyosabb bűncselekmény enyhébb minősítésére is, azonban a szükségesnél szigorúbb, ezért a másodfokú bíróság a büntetés tartamát 10 hónapra enyhítette. Értelemszerűen az enyhítést szükségessé tevő büntetés súlyosítására nem kerülhetett sor.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdés alapján megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával helyben hagyta.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2014. március 18.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Háger Tamás sk.. Gömöri Olivér sk.
előadó bíró

bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 19.Fk.572/2011/31. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és fk. II.r. vádlottal szemben kiszabott, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2014. március 18.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.